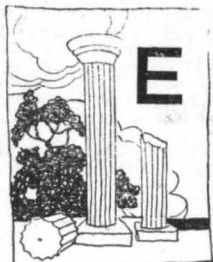

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

(Από τὰ «Εσπερινά Νέα» τῆς Πράγας)

Τὸ μεσημέρι, ἔταν γύρισε σὸ ξενοδοχεῖο του, εἶπε μὲ τὸ γκρι-νιάρικο ὄφρος του στὴν ὁμορφὴ ἀνιμῆ τῆς ξενοδοχίας:

—Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ προσέξετε τοὺς δημοσιογράφους. Τὸ μόνο πράγμα ποὺ μὲ κάνει ἔξω φρενῶν, εἶνε ἡ συνεντεύξεις!

—Ὡ, μὴ σὰς νοιάζει! τοὺ ἀπάντησε ἡ ὁμορφὴ νέα. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς, μίστερ ΣΩ.

—Δὲν ὑπάρχουν πὺ ἀδιάκριτοι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους! ἔξακολούθησε ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς». Θέλουν πάντα νὰ μάθουν τί τρώτε, τί πίνετε, πόσα το-ῖορα καπνίζετε, πόσες ὥρες κοιμάστε κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεσι: νὰ τοὺς πῶ τίποτα, ἀπολύτως τίποτα...

Κι' ὁ Γεώργιος Μπέρναρ ΣΩ κλεισθῆκε πάλι στὴν παρομιμω-δὴν αὐτοῦ του.

Μιά μέρα ὡστόσο ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς» γύρισε σὸ ξενοδο-χεῖο πὺ νωρίς ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ.

—Μοῦ φαίνεται πὺς κρύωσα!.. εἶπε στὴν ὁμορφὴ νέα.

—Μὰ τότε νὰ φωνάξω ἕνα για-τρό; τὸν ρώτησε κείνη, ἀνήσυχη.

—Γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ! ἔ-κανε τρομαγμένος ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς». Οἱ γιατροὶ μὰς ἀρ-ρωσταίνουν περισσότερο. Δὲν τοὺς ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Θὰ προτιμῶσμαι νὰ μοῦ φέρετε δὴ πέρα τὸ πρόγευμα μου.

—Εὐχαρίστως, κύριε... τοῦ εἶ-πε ἡ νέα. Ὡς θέλατε λίγο κοττό-πουλο ἢ μήπως...

—Ὅχι, ὄχι! Εἶμαι χορτοφά-γος. Τὸ κρέας δὲν μπορῶ νὰ τὸ δῶ στὰ μάτια μου.

—Χορτοφάγος; ἔκανε θαυμα-μένη ἡ ὁμορφὴ νέα. Καὶ τί πί-νετε;

—Τίποτα! Καθαρὸ νερό! Εἶμαι ἀντιαποκλισητὴς ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκα.

—Ὡ, εἰσάστε ἕνα ὑποδειγματικὸς ἄνθρωπος! Καὶ δὲν καπνί-ζετε.

—Μήπως θρήκατε ποτὲ τίποτε στάχτες καπνοῦ σὸ δωμάτιό μου;

—Ἦ νέα, ὅσο μίλουσε συγγύριζε καὶ τὴν κομῆτι.

—Γυρίσατε νωρίς, μίστερ ΣΩ, τοῦ ἐξήγησε καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρόσφατα νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου.

Καὶ τακτοποῖσε τὰ βιβλία ποὺ ἦσαν πάνω σὸ γραφεῖο του.

—Ἀφήστε τὰ καλύτερα ὅπως εἶνε! τὴ συμβούλευε ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς».

—Αὐτὰ τὰ βιβλία εἶνε τοῦ Σοπερχάουερ; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

—Ἀπὸ τί τὸ ὑποθέτετε;

—Νά, εἶνε δεμένε μὲ κόκκινο δέρμα, ὅπως ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ εἶδα στὴν ἐκθεσὶ τῶν ἔργων τοῦ Σοπερχάουερ.

—Ἄ, ἔτσι... ἔκανε χαμογελοῦσάν γιὰ τὴν ἀφέλεια τῆς νέας ὁ Γεώργιος Μπέρναρ ΣΩ. Ἐγὼ νόμισα ποὺ τὰ εἶχατε διαβάσει!.. Ὡς ἔβλεπα νὰ τὰ διαβάσω, μὰ πολὺ φοβόμην ὅτι δὲν θὰ κα-ταλόω τίποτα. Ἐοῖς ὅμως θὰ τὸν ἀγαπᾶτε δίχως ἄλλο, τὸν Σοπερχάουερ...

—Ἐγὼ; Πὺς πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Ἐγὼ εἶμαι ἕνας αἰσιό-δοξος! Μήπως δὲν φαίνεται αὐτὸ σὸ πρόσωπό μου. Εἶμαι βέ-βαιος ὅτι οἱ οἱ ἄνθρωποι θὰ συμφιλιωθοῦν μιά μέρα καὶ θὰ παραστήσουν πεινὰ τοὺς φονικούς πολέμους. Εἶμαι ὁ μεγαλειτε-ρος ἐχθρὸς τοῦ πολέμου. Δὲν ὑπάρχει πὺ φορικτὸ καὶ πὺ τρα-γικὸ πράγμα... Ὡς σὰς διηγῶ ἕνα ἀνεκδοτὸ γιὰ νὰ γελάσε-

τε. Κάποιος ταγματάρχης, ποῖν ἀπὸ μιά μεγάλη ἐπιθεσὶ, φώνα-ξε τὸν στρατιωτικὸν ἱερέα καὶ τοῦ εἶπε νὰ κανῇ ἵτους στρατιώ-τες ἕνα πολεμικὸ κήρυγμα. «Δὲν ξέρω πὺς θὰ τὸ φτιάξετε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ θέλω νὰ δώσετε τοὺς στρατιώτες νὰ καταλάβουν ὅτι εἶνε ὠραῖο πράγμα νὰ πεθάνῃ κανεὶς!» «Ἐ, λοιπὸν ἀγα-πητὴ μου φίλη, φαντασθῆτε τὸν ἱερέα νὰ τελειῶν ὡς εἴη τὸ κήρυγμά του: «Ἡαὶ τώρα, κύριε, ἀφοῦ σὰς ἔπεισα ὅτι εἶνε ὠ-ραῖο πράγμα τὸ νὰ πεθάνῃ κανεὶς, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ταγμα-τάρχης σὰς θὰ ἔχη τὴν καλωσύνη νὰ σὰς δώσῃ... τὸ παρά-δειγμα!»

—Μὰ τότε δὲν εἰσάστε λοιπὸν μισάνθρωπος; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

—Διόλου! ἔκανε ὁ Γεώργιος Μπέρναρ ΣΩ. Ἀποφεύγω μονάχα τοὺς δημοσιογράφους καὶ τίς συνεντεύξεις τοὺς! Ἰδιαίτε-ρος μάλιστα μ' ἀρέσουν τὰ ὁμορφα κορίτσια. Εἶνε τόσο εὐχά-ριστο νὰ μιλήσῃ κανεὶς μαζὺ τοὺς.

Ἦ νέα χαμογέλασε κι' ἄλλαξε ἀμέσως τὸ θέμα τῆς συνομι-λίας τοὺς.

—Μήπως θέλετε ν' ἀκούσετε ἀπὸψε ραδιόφωνο; τὸν ρώτησε κατόπιν. Μπορῶ νὰ σὰς φέρω δὴ πέρα τὸ μηχανήμα. Ὡς ἀκού-σατε Μόζαρτ καὶ Μπετόβεν.

—Ὅχι, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἔκανε ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς, μ' ἕνα μορφασμὸ ἀήσας. Δὲν μὲ ἀρέσει ἡ κλασσικὴ μουσικὴ.

—Δὲν σὰς ἀρέσει ἡ μουσικὴ; ἀπάντησε ἡ νέα.

—Μὰ δὲν εἶπα αὐτὸ! διαμαρτυρήθηκε ὁ ΣΩ. Μονάχα... προ-τιμῶ τὴ τζάζ-μπάντ, γιὰτὶ παρ' ὅλη τὴ σεβαστὴ ἡλικία μου εἶ-μαι ἕνας ἐκτενὴς χορευτὴς.

—Ἀληθές; Ὡςτε χορεύετε κάθε θράδυ στὰ σαλόνια τοῦ Λονδίνου;

—Κάθε ἄλλο. Κοιμάμαι πολὺ νωρίς καὶ ξυπνῶ τὰ ἐξημερῶ-ματα.

—Κι' ἔπειτα κάθεστε σὸ γραφεῖο σας κι' ἀρχίζετε τὸ γράμμα, ἔ;

Ἦ ἀφέλεια ἐκείνης τῆς ὁμορ-φῆς νέας διασκέδαζε τὸν Γεώρ-γιο Μπέρναρ ΣΩ.

—Ὅχι, ὄχι! τῆς ἀπάντησε. Δὲν γράφω ἔτσι. Δὲν μπορῶ νὰ γράφω ὅποτε θέλω. Πρέπει νάρθῃ πρῶτα ἡ ἐμπνευσις. Ἀλ-λοτε συνιθίζα νὰ γράφω μέσα στὰ λεωφορεῖα, σ' ἕνα σημειω-ματάριο, μὲ μολύδι τῆς μελά-νης. Μὰ τώρα ἔχω πάνω σὸ γραφεῖο μου μιά γραφομηχα-νὴ. Ἦ γραφομηχανὴ εἶνε μιά διασκεδαστικὴ γιὰ μένα. Μὰ καμ-μιὰ φορὰ μοῦ φέρνει πονοκέ-φαλο καὶ τότε παίρνω πάλι τὸ μολύδι τῆς μελάνης...

—Κι' ἀνεβαίνετε στὰ λεωφο-ρεῖα!

—Ὅχι! Αὐτὸ γινώσκω ἄλλο-τε, ὅπως σὰς εἶπα. Σήμερον ἡ ἐμπνευσις μοῦ ἔρχονται τὴν

Ὁ Μπέρναρ ΣΩ

ὥρα ποὺ φαρεῦω!

—Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀγαπημὸν σας σπόρι;

—Ὅχι, τὸ χειμῶνα μ' ἀρέσει νὰ πατινάρω.

—Σὰς βασιμάζω! τοῦ φώναξε ἡ νέα.

Ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς» τὴν κῦτταξε μὲ συμπάθεια.

—Μένετε ὅλο τὸ χρόνον δὴ πέρα μὲ τὴ θεία σας; τὴ ρώτησε.

—Ὅχι, ἔρχομαι μόνον τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ κάνω «κούρας». Μὰ ἔφετος ἔμεινα καὶ τὸ χειμῶνα μαζὺ μὲ τὴ θεία μου.

—Καὶ πὺς περνᾶτε τὸν καιρὸ σας;

—Ὡ, εὐχάριστα. Χορεύω, τραγουδῶ, θῶαίνω περίπατο καὶ τὸ θράδυ περνῶ ὀλόκληρος ὅρες μὲ τὰ γραμματόσημά μου!...

—Ἐχετε συλλογὴ; ἔκανε ὁλόχαρος ὁ «Ἀγγλος συγγραφεὺς».

—Ἄ! τὰ γραμματόσημα εἶνε κι' ἐμένα τὸ πάθος μου!...

Ἦ νέα κατόπιν ἀρχισε νὰ καθορίζῃ τὰ τζάκια.

—Ἐ, φτάνει παιδί... ἔκανε ὁ Γεώργιος Μπέρναρ ΣΩ. Εἶνε και-ρὸς πεῖν νὰ ἐργασθῶ...

—Γράφετε κανένα καινούργιο ἔργο; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

—Δὲν γράφω πεῖν καινούργια ἔργα... ἔκανε ὁ «Ἀγγλος συγ-γραφεὺς». Πρέπει διμὰ νὰ κάνω τὴν τελειωτικὴν ἐκδοσὶν τὴν παλῶν. Ἐχω ἐκδώσει ἕνα σωρὸ βιβλία. Κι' αὐτὸ ποὺ χρειά-ζεται τώρα εἶνε νὰ ἀποφασίσω πόσα ἀπὸ αὐτὰ θὰ παραδώσω στὶς ἐρχόμενες γενεές. Πρέπει νὰ γίνῃ μιά ἐκδοσις ἐκείνων ποὺ ἀξίζουν νὰ διαδοῦνται ἀκόμη...

—Ὡ, εἰσάστε ἕνα διάσημος ἄνθρωπος! τοῦ εἶπε ἡ νέα μὲ θαυμασμό.

—Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος, τῆς ἀπάντησε ὁ «Ἀγγλος συγγρα-

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

καμαριέρα έγύρισε τόν διακόπτη και τόν μπουτονταίω της Φρανσίν Μοριβέλ έγχείμασε από ένα διακριτικό, γλυκό φως. Μία κομψή σιλουέττα έκαμε συγχρόνως τήν εμφάνισή της και μία μελωδική φωνή άκούστηκε :

—Μάρθα, τηλεφώνησε στό θέατρο πώς δέν θά παίζω αύριο.

—Είσθε άρρωστη, κυρία ; ρώτησε ή Μάρθα.

—Όχι, αλλά πού κοινασμένη και δέν έχω διάθεσι να παίζω. Θά γράφω κάποιο γράμμα. Πές τού Ζερμάν να είνε έτοιμος γιά νά τόν πάω. Σ' άφρόντισε νά μή μ' άνοηλήσει κανείς.

—Πού καλά, κυρία.

Η καμαριέρα έβλεπε σιγά τήν πόρτα και ή Φρανσίν έμεινε γιά λίγο άμυδρόλη. Θάλεγε κανείς πώς κάτι περίμενε. Η φωνή της, καθώς είχε μείνει, φανόταν κοινασμένη και τά μάτια της ήσαν άπλανή.

Έμεινε λίγες στιγμές ακίνητη. Από τή μισανυχμμένα παραθυρόφυλλα έβλεπε μέσα στην κάμαρα μία άσπριμένη άχτίδα τού φεγγαριού και παχνόδεζε μέ τή μαλλιά της. Από τόν δρόμο άκούγονταν σφόνες, χίηρες, θόρυβος... Μία πνοή ανέμου φούσηζε και κάποιο τριαντάφυλλο, πού ήταν σ' ένα βάζο, ξεφύλλιζε... Τά πέταλά του πέσανε στό χαλί...

Ένα ρίγος δέτραιε ή Φρανσίν, ή άποία προχώρησε σιγά-σιγά στό μικρό γραφείο της.

Κοντά τόν καλεάριό βρισκόταν ένας άσπριμένος καθρέφτης τού χειροστού. Τόν άρπάξε και κατέβηκε μέσα σ' αυτόν. Ύστερα πήρε χαρτί γραφίματος και κάθισε.

Άρχισε νά γράφει... Έγγραφε πολλή ώρα. Έγγραφε όσο πού ή χίηρης στό δρόμο λιγότερη. Είχε άρχισι νά βρέχει τώρα. Κι ή Φρανσίν έγγραφε άποια... Ένα γράμμα κοινασμένο, θετικό. Είχε γεμίσει τριές σελίδες... Ένα χαμόγυλο φούζε τόν πρόσωπό της, καθώς ξαναάδαζε ότι είχε γράψει :

Ύγαπημένε μου Ζάκ,

Σου στέλνω επίτελους τόν γράμμα πού δέν έπαφες νά μου λές ότι θά σ' έκανε ευτυχισμένον. Μην τρέμεις ! Διάβασέ τόν μέ ψυχραιμία, όπως μέ ψυχραιμία τόν ένοιασα. Σ' άλλαωστε, ήσουν πάντα βέβαιος πώς θάρχονταν ιιά μέρα πού θά λάβαινες αυτό τόν γράμμα. Είνε αλήθεια, πώς άργησε πολύ και σγεδόν δέν μπορώ νά πιστέψω πώς πέοασαν είκοσι δλόκληρα χρόνια, από τή βραδυά πού μούγες πη κλαίγοντας : «Φρανσίν, δέν μπορώ νά πιστέψω πώς όλα τελείωσαν μεταξύ μας. Η ζωή μας χωρίζεται... Δέν έχω τή δύναμι νά τήν αντιμετώπισω όπως θάπρεπε γιά σένα, μά σ' άναπό και θά σ' άγαπάω πάντα !... Θέλει νά μείνουμε καλοί φίλοι και νά μου άφήσεις τή μακρινή έλπίδα πώς μία μέρα, όταν καταλάβης πώς δέν έχει νά σου ποσοφέρη πειά τίποτε ή ζωή, θά μου επιτρέψης νά βρεθώ κοντά σου...»

Είκοσι δλόκληρα χρόνια, Ζάκ, είκοσι χρόνια πέοασαν ! Και μου φαίνεται σάν νά ήταν χθές ! Τελείωσαν πειά τή δεινά σου, Ζάκ. Τώρα θά ζήσουμε ένωμένοι. Έφτασε ή ώρα νάρθης κοντά μου, ή ώρα πού περίμενες, ή ώρα πού προσπαθούσα νά μή τήν σκέπτομαι... Έφτασε ύπουλα... Τό κατάλαβα, ύστερα από τήν τελευταία φορά πού

φείξ, πού γιά τόν ένα ή τόν άλλο λόγο σουβαίνει νά είμαι γνωστός. Τό αποτέλεσμα όμως είνε ότι δέν μπορώ νά γιορτάσω τά γενέθλιά μου, χωρίς νά κινδυνεύω νά πνιγώ από τήν πλημμύρα τών επιστολών πού λαμβάνω από όλα τά μέρη τού πλανήτη μας ! Κι' όστόσο, τόν μόνο πράγμα πού έπιθυμώ στον κόσμο, είνε ή ήσυχία, ή μοναξιά !...

Η νέα χαμογέλασε και τόν αποχαίρησε μέ μία χαριτωμένη υπόκλησι.

—Σας άφνω μόνο νά έργασθής... τού είπε και βγήκε από τόν δωμάτιο.

Ύστερ' από δυό μέρες, ή «Μπερλίνερ Τάγκεμπλαντ» έδημοσίευσε μία μακροσκελή συνέντευξι μέ τόν Γεώργιο Μπέρνακο Σω, ό οποίος έκανε κουρσά τόν Κάρλσμπαν. Η όμορφη καμαριέρα του ήταν άπλούστατα ή γνωστή δημοσιογράφος Βέρβα Ρόντενμπαχ, ή όποια σημειώσε μ' αυτό τόν έξυπνο τέχνασμα της μία πρώτη τάξεως έπιτυχία !

Όσο γιά τόν Γεώργιο Μπέρνακο Σω, πεοιτό ν' άναφέρη κανείς ότι είνε άκόμη άπαρηγόρητος γι' αυτό τόν πάθημά του.

ΒΑΛΚΑΒ ΖΑΤΣΕΚ

Ιδωθήκαμε. Μη χαιρέσαι πολύ, Ζάκ, μη χαιρέσαι, γιάτί ή άνακάλυψι πού έκανα είνε τραγική, γιά μένα τούραχιστον...

Άκουσε : Είχα συναντήσι τις προάλλες τόν Μαρσέλ Ντεσμελ, μέ τόν όποιο, καθώς ξέρεισ, είχα «γυρίσει» άλλοτε-πρό χρόνων—μία ταϊνία. Μέ κάλεσε λοιπόν σπίτι του, γιά νά μου δείξη τί θά πη μόντερο «στούντιο», και πήγα σήμερα τ' άπόγευμα. Τά έχασα κυριολεκτικά, μπρός σ' όσα είδα, όταν, λιγάκι πριν φύγω, μου λέει : «Κύτταξε και τόν Μουσείο μας». Πραγματικό Μουσείο, αλήθεια ! Σωστά κειμήλια, πού θυμίζουν τά πρώτα βήματα πού κινηματογράφου. Ατελείωτα τσιγκινα κουτιά, μέ παλιές ταϊνίες, πού τις φυλάνε γιά τήν ιστορία. Άνάμεσα σ' αυτά δέκρινα κι' ένα κουτί μέ τόν τίτλο : «Όλα Περνούν». Ήταν μία ταϊνία ποδα «γυρίσει» πριν άκόμη μωύ στην «Κομεντί - Φρανσαίς», τότε πού νόμιζα άκόμη πώς ό κινηματογράφος θά μου πηγάνε καλύτερα από τή «ράμπα». Αισθάνθηκα τήν καρδιά μου νά χτυπά δυνατά και μία μιά φλογερή έπιθυμία ζήτησε μέσα μου : Ήσαν τά είκοσι μου χρόνια κλεισμένα μέσα σ' έκείνον τενεκεδένιο κουτί... Γιάτί νά μήν τ' άναστήσω ;...

Σέ πέντε λεπτά ήμουνα καθισμένη στό πλάι τού Ντεσμελ, στό σκοτεινή αίθουσα τού ατέλιου του, κι' έκανα τή θλιβερή άποκάλυψι, στην όποια άφειλεται τόν σημερινό μου γράμμα. Η παλιά μου ταϊνία άρχισε νά «γυρίζεται»...

Ήμουνα έγώ πάνω στό πανί, κι' όμως δέν άναγνώριζα τόν έαυτό μου !... Ήταν άπίστευτο ! Βλέποντας κάθε μέρα τόν έαυτό μας, έχομε πειά τί ήμαστε χθές και σιγά - σιγά παρασπώμεθα. Η φωτογραφίες είνε πεθαμένα πράγματα. Ξεγελούν... Μόνο ή κίνησις μας δίνει μία ζωντανή είκόνα τού έαυτού μας.

Όλ' αυτά τ' άνακάλυψα βλέποντας τόν έαυτό μου νά πηγαίνερχαι πιασ στό πανί. Τό γέλιο μου τών είκοσι χρόνων, Ζάκ, άκόμη και τά δάκρυά μου έκείνης της εποχής... Έγώ ήμουνα έκείνη ή λεπτή, ή φίνα σιλουέττα ; «Ω ! πόσο μ' άρεσε έκείνη ή Φρανσίν, πού τήν είχα έντελώς ξεχάσει τώρα πειά !...»

Μά ή χαρά μου δέν κράτησε, γιάτί, μόλις τελείωσε ή προβολή της ταϊνίας, ξαναέκαθε τή σημερινή Φρανσίν, όπως τήν είχα δη τόν πρωί, στόν καθρέφτη μου. Τότε κατάλαβα πώς ή Φρανσίν πούχα δη άπάνω στό πανί, δέν ύπήρχε πειά... Δέν μπορούσε πειά νά ύπάρχη... Η σημερινή Φρανσίν δέν έχει πειά ζωηρό βλέμμα, δέν έχει πειά φωτεινό μέτωπο, δέν έχει πειά προκλητικό στόμα... Είχα καταλάβει έκείνον πού δέν θέλουμε ποτέ νά καταλάβουμε : Πώς τά χρόνια είχαν περάσει... Πώς είχα γεράσει !...

Γέρασα, Ζάκ ! Τώρα πειά τόν κατάλαβα καλά. Γέρασα και σου θυμίζω τήν ύπόσχεσί σου... Βλέπεις ; Δέν έχω πειά έπιφυλάξει, στό λέω καθαρά, γιάτί τόν χτύπημα ήταν φοβερό. Έποφελήσθη της εύκαιρίας, Ζάκ, και μη δώσης σημασία άν τά λόγια μου δέν είνε όπως θά τά ήθελες... Μία πού έχεις επίτελους έκείνον πού ποθούσες, έλα... Τώρα πειά είμαι δική σου...

Έλα, σέ περιμένω...

Φ ρ α ν σ ι ν

Χαμογέλασε ή Φρανσίν θιαβικά, και πρόσθεσε, κοντά στό σέ πειομένον, τίς λόγες αυτές λέξεις :

«Θάχω χαμηλώσει τόν φως...»

Χτύπησε κατόπι τόν κοινοδόν, έδωσε τόν ρόγυμα στην καμαριέρα νά τόν στείλ, έσθισε τή μεγάλη λάμπα σ' άρρησ μόνο άναμμένη τή λαμπύρα μέ τόν ρυθ άπτασίον, περιμένοντας τόν άνθρωπο πού τήν άγαπούσε και περίμενε είκοσι δλόκληρα χρόνια τήν ήμέρα αυτή...

RENE JEANNE

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ψυχομαχά στό πείσμα σου και μονοταπεινώζω,
μά μ' ένα βλέμμα σου γλυκό τήν όψη πάμι άλλαζω.

Σάν τόν λεμόνα κίτρινον μ' έκαμεν ό σεδντάς σου,
ν' άδά 'χω και τά λόγια σου και τά πεισματικά σου.

Σεδντά 'καμα, σεδντά κρατά, σεδντάδες κοινασνίζω,
μά τόν δικό σου τόν σεδντά δέν τόνε νταγανίζω.